

izhaja
na pol pol
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 44.

V četrtek 28. oktobra 1852.

III. leto

H r e p e n e n j e.

(Po nemškem.)

Od planin se imam ločiti,
In zapustiti goré,
Sleherniga se ogniti,
Kar za ljubo ima sercé.

Na planinah je veselje,
Na planinah pokoj, mir,
Tam spolnitev vsake želje,
Tam je vsake sreče vir.

Na gorah ljubezen biva,
Je ljubezen sreče dóm;
Al omolkni želja živa!
Nikdar vernil se ne bóm.

Gledati ne smem sijati
Solнца več iz njé očí,
Tratic več ne obiskati,
Kjer ljubezen le živi.

Tam na tujim moram biti
Oj oddaljen od gorá,
Drugim rane ah celiti
Z rano lastniga sercá.

Strune samo še prebiram,
Sámi od ondót spomin,
Tje po górah se oziram
In prepévam od planin.

P e r s t a n.

(Dogodek iz poljske vstaje.)

I.

Velik ropot i lomast sta v noči po bitvi pri Pragi v Varšavi kraljevala. Na trope se je ljudi pred starim cesarskim poslopjem zbiralo. Tisúč gromečih možkih i cvilečih ženskih glasov je s strašnim vpitjem smert nečega človeka tirjalo.

V sredi glavne druhali je na zlomljenej svetilnici konopec visel; otroci v vmazanih i razterganih oblekah, na kterih licih sta se glad i neizmerna revščina brala, so si s tim konopcem igrali i so hiteli na enem koncu ključek narediti. Bledi žarki lune, ktere so včasi černe megle zakrile, so blede obličje pod svetilnico stoječega žalostnega ogleduha še bolj bledili. S konopcem je bil zvezan, i vender tesnejše kakor ta vez, se mu je vpitje kervolačnega ljudstva zdelo, ki se je zmaščevati želelo. Oči mož, okoli nesrečnika stoječih, so mu gotovo smert naznanovale.

I on? Na pol živ, na pol mertev se je brez občutljejev topo na okoli stoječe oziral — kakor jagnje pod klavčevo roko! Ali merzli znoj je o dušnem boji človeka pričal, kteri je na meji stal, ki ta svet od tamne večnosti loči. Kakšne misli, kakšni občutki so pač polnili njego-

vo dušo v tem trenutku? Kakšne podobe — morde podobe ljubice, staršev, prijatlov — so se mu pred oči stavile?

Pa kaj je po vsem tem ljudstvo popraševalo, ljudstvo, ki se je vzdignilo, da bi si svobodo i samostalnost pribojevalo! To ljudstvo nima z izdajavci i ogleduhi nikakega usmiljenja! Na zadnje je bil ključek dodelan; otroci so z rokami ploskali i ogleduha za močne roke zgrabili, ki je sabò vse brezčutno počenjati pustil; ves njegov život je kerčevito terganje prešinilo, kedar ste se ga rabeljnovе roki dotaknile, ne iz strahu, tudi ne iz bolesti — bilo je to merzlično tresenje, znamenje smertnih britkost.

„Umri, umri, nesrečnik! Praga se je v pepel spremenila i Poljska je bila v svojem serci ranjena!“ je mnogo okoli stojećih mož i žen vpilo. „Ti, ki jih ljubiš, ki jim služiš, bodo prišli i nam pogin i sužnost prinesli.“ Le eden glas ne kliče: Prizanesite mu! Nihče nima s tabo usmiljenja; ne ženi ne devici ni v svojem serci za te pomilovanja. Umreti moraš, neizprašan, brez sodnikove razsoje, to noč — na tem mestu pred policijnim poslopjem Moskvičanov, kjer si popijal, prepeval i se smejal, pred okni, s kterih si se na nas, mraza i lakote tresoče oziral, kjer si potem na mehkih preprogah zraven toplega ognjišča z deklicami in tovarši veselil. V tem poslopji smo te živili brezpametnik! kaj ne veš, da se žival prej pita, preden se pobije?

Že so mu konopec okoli vratu djali i ga počasi v kviško vlekli, ljudstvo je ukalo i radosti z rokami ploskalo. Med tim se je od deleč ropotanje težkega voza zasllišalo. Hrušč potihne. — Kolikor se je bolj voz bližal, toliko je bolj pazljivo ljudstvo poslušalo. Voz se je le polahkoma naprej primajal, ker tlak je bil razkopan. Na zadnje se pri jednej bližnjih ograj (barikad) vstavi, i ljudstvo se je tje zagnalo.

Kar naenkrat se vse spremeni, hitro je bilo zopet ukanje i vpitje slišati: Naj živi Poljska! Možje so plakali, se objemali; device so se poljubovale. Z bitve pri Pragi so se ranjeni poljski vojaki pripeljali. Naglo je bila ograja razmetana, i voz se je med dvema verstama naravnost k ogleduhu majal, ki konopec še okoli vratu imeti i viditi, da se ljudstvo zopet približuje, s slabim zaupljivim glasom milosti prosi.

„Da milost mu bodi!“ eden ranjencev zavpije; bil je to mladenec visoke ravne postave. Krasno možko obličje i oko mu je bilo, s katerega so le iskre letele; na prvi pogled si je serce vsih devic pridobil; čelo pa, priča njegove bistre glavice, ki se je v vsakem njegovem gibljeji pokazala, mu je serce mož naklonilo.

„Prijatli, bratje! — je jel dalje z možkim glasom govoriti, — kedar obsojenec kraljevi voz sreča, milost zadobi; ta obsojenec je srečal voz naroda, voz, na kterem so njega ranjeni vojaki, i veličastvo naroda, menim, da ni nič manjše, kakor kraljevo veličastvo; skažite temu vozu čast, i podelite temu revčku zopet življenje!“

Te besede ranjenega poljskega vojaka za sovražnika, so zgnale jezo zbranega ljudstva, kakor razžene hud vihar černe megle, ki so môdro nebeško obnebjе kalile. Možje so ogleduha odvezat vrel, vsak je hotel prvi v tem delu biti, dvajsetero rok je naenkrat za konopec segalo; vsi so ga osvoboditi hotli, i pri tem ga — zadavijo. Merteve je bil i ljudstvo, ki je pred malo časom divje njegovo smert želelo, zdaj žaluje, da več ne živi.

Voz se je naprej pomikati začel, i ljudstvo za njim. Mladeneč pa, ki je ljudstvo za nesrečneža prosil, z voza zleze, se k merliču približa i ga milejše pogleda. Zdelo se mu je, kakor bi bil nesrečnega že prej nekje vidil. Vihar je zopet megle razgnal, i Stanislav Potocki spozna — svojega pajdaša Mihaela Linskega.

Stanislav i Mihael sta bila, preden je prekucija vstala, častnika v častnej straži velikega kneza Konstantina. Naključje ju je sprijaznilo, i naključje tudi razdvojilo. Pridši enkrat v cerkev sta lepo devico zagledala, i v obehdveh se vroča ljubezen do nje vname. Stanislav je bil srečniši kakor pajdaš; ne minejo še štiri nedelje i Maria Levinska ga je z naznanjem svoje ljubezni osrečila i njegova zaročnica postala.

Od te dobe je Mihael do svojega prijatla naj večjo nejevoljo redil, ki se je na zadnje v očitno sovraštvo spremenila.

Prekucija se je vnela. Blagi i ognjeni Stanislav je za orožje zgrabil, osvoboditi drago domovino, Linski je pa pri neprijatlih svojega domovja ostal, i še celo ogleduh postane.

I zdaj sta se nekdanja prijatla na Varšavskem tergu zopet sošla. Pa kakšen je bil ta shod! Pri vsem sočutji nad strašno, ali pravično osodo nesrečnega tovarša vender Stanislav v svojem serci čutenja radosti ni zadušiti mogel, da mu je smert sovražnika vzela, i radost njegova se mu ni brez vzroka zdela, saj je bil njegov sovražnik tudi izdajavec domovine!

(Konec sledi.)

Lažnjivca plačilo je sramota.

(Narodna pripovedka.)

Sveti Peter gre enkrat z Jezusom po svetu. Davno že ništa bila jedla in zato sta bila prav lačna. Ko toraj do hiš prideta, pravi Jezus Petru: pojdi v to in to hišo; dobil boš gospodinjo, ko bo ravno kruh iz peči jemala, in prinesi nama en hlebčik. Sveti Peter ne čaka, da bi mu v drugo veljeval. Gre, prosi gospodinjo, in ker je bila prav dobra žena, dobi dva hlebčika.

Pač prav, si misli, enega bom pokazal, da ga bova z mojstrom vkup snedla, drugega bom pa spravil in skrivaj sam podrobil. In res precej en hlebčik. Pa Jezus je dobro vidil, da je Peter dva hlebčika dobil, in da ga misli prekaniti.

Ko toraj prav z veseljem prvi hlebčik snesta, pravi Jezus: »Ker je bil Bog tako dobrotljiv, da naju je lačna nasitil, se pač spodobi, da ga lepo lepo zahvaliva; tudi za usmiljeno gospodinjo morava moliti. Zato le visoko roke proti nebesom povzdigniva.« Jezus visoko roke povzdigne in začne moliti. Sveti Peter pa le roke k sebi stiska, kakor da bi ga zeblo. Jezus ga opominja in sili roke vzdignuti; in ko mu le ne jenja, sveti Peter desiravno nerad in z nevoljo roke vzdigne. Pri ti priči mu hlebčik iz pod pazduhe pade. Rudečica ga oblije in s skesanim sercom mojstra za odpušcanje prosi.

Jezus mu odpusti in lep nauk pove, da ima laž kralke noge, in da lažnjivca prej ali pozneje sramota zadene.

B. S.

Običaji narodov ruske Azije.

Ruska Azija obseže vso severno stran Azije, je zares nezmerna toda celó malo obljudena. Proti zahodu so visoke gore, iz katerih veliko rek izvira in proti severju teče. Znano je morde že vsim preveliko močvirje, po zimi (celih 10 mescov) z debelim snegom in ledom pokrito, ki ga sploh „Sibirija“ imenujejo (práv za práv pa Severija), kamor ruska vlada hudodelnike, se pokorit, pošilja.

Razdeljena je zdaj v 20 poglavarstev. Poprej so bile kraljestva, tako nazvane: Astrahan, Kazan, Sibirija in dežele Kavkaza.

Tu veliko različnih narodov stanuje, katerih bolj znanih stanovanje in običaje nekoliko popisati hočemo. Začnemo s Tatari. —

Tatari so bili nekdanj silovito in močno ljudstvo. Imeli so svoje kraljestvo in svoje kralje, ki so jih „kane“ imenovali. Še zdaj so zelo razširjeni, in ne prebivajo samo v kraljestvu Astrahanu, ampak celó po vsi ruski Azii. Večidel so pastirji (nomadi); nekteri imajo pa tudi stanovitna prebivališča. Njih bajte so lesene, v katerih se razun klopi za počitek, peči in kotla in kake pievnice nič ne dobi, tedaj ne mize ne stolov. Pri bogatejših so okna iz stekla, pri revnih pa iz ribjih kozic. Tudi se stanovniki z rokodelstvom, poljedelstvom in bčelami pečajo. Njih obleka je prav izhodnih ljudstev. Nosijo dolgo halo, široke hlače, dolgo brado in ostriženo glavo. Kakor se moški, se tudi ženske oblačijo in tobak zelo žgejo (pušejo.) Vero imajo muhamedansko, ali pa so neverniki (ajdje); nekaj se jih je tudi dalo prekerstiti, pa nimajo miru, ker jim drugi zmirej očitajo, da so to v pijanosti storili. Čeravno je po koranu Tataru vino in žganje piti prepovedano, vendar močno pitje ljubi in se zato, da bi zapovedi ne prelomil, koj s kislim konjskim mlekom vpijani. To pivo tudi drugi po Azii zelo čislajo. Najljubši je pa Tatarom meso od žebet. — Sicer je pa muhamedanski Tatar zelo pobožen, pridno v moščjo hodi, in petkrat na dan moli. — Pokopališča imajo zunej vasi. Za mrtve zelo molijo. Poglavarje si sami volijo, samo da ruskemu caru na leto nekaj malega odrajujejo. —

Kalmuki stanujejo od mesta Saratova do Kavkaških gorin od reke Don notri do Uralskih hribov. Rodú so mongolskega, imajo vegaste oči, kratek plošnjat nos, okroglo pa ravno glavo, vun moleče čeljusti, debele ustnice, krive noge zavolj vednega jezdarkenja, so srednje postave, drobni in rumenorujavkaste barve. Njih čulki so neznano tenki, v dalječini že ogenj in sovražnika vohajo in ga že 8 ur poprej zagledajo, akoravno večidel po njih nezmernih planjavah megla stoji. Tudi Kalmuki so pastirji in pod šotori, narobe postavljenemu lijaku, podobnimi, prebivajo. Posode nikoli ne umivajo. Merčesa je dosti. Po zimi nosijo oblačila iz kož po letu pa iz sukna, ali kakor reveži iz usnja, in halo z dolzimi rokavi. Moški si lase strižejo, razun šopka, ki ga na verhu puste. Vere so lamajške, kar jih že njih pokrivalo iz rumenega sukna z rudečim jezičkom razodeva. Lamaiti imajo Dalej-Lama za Boga, ki je živ človek in v Tibetu stanuje. Več sto popov mu streže. Lamajev darilnik, neka skrinja, je na koncu vsacega ležišča med 4 banderi. Zunej tega je še pri vsakem šotoru posebej eden. Darujejo maliku pa mnogoverstna jedila in pijače, o praznicah ga tudi kadé s kadilom. Pri darovanji zelo ropotajo,

bobnajo in cingljajo. Molijo pa kej na čudno vižo. Pop namreč vzame popisane liste, jih okoli kolesa poveže ter ga tako neprenehoma pred malikom okoli vrti, da jih sam lahko prebira, ako hoče. Ležišča imajo kot vasi, samo da se poletu preseliti morajo, da njih čede zopet novo pašo dobé. Jedó vse živali, razun volkov in lesic ne. Domača živina jim je ljuba, zato jo neradi pobijajo, ako pa katero tako živinče cerkne, se še nad merho spravijo, makar če prav smerdi. Pri jedilu so radi veseli. Konjsko mleko in čaj jim je nar ljubše pivo. Navada, tabak piti, je splošna. Nji orožja so sablje, sulice, lok, in pišca; puške niso v navadi. Delavce imajo domače, ki tudi lepe reči izdelovati umejo. —

Kamčadalci prebivajo v Kamčatki, velikem in goratem polotoku severne Azije. V jugu je milo nebo, poletje kratko, pa vendar prijetno, v zgorajjih krajih pa oster mraz z hudimi vetrovi. Divjačine je tu dovolj, kakor medvedov, severnih jelenov, lesic in sobolov. Morje ima dosti rib, tako da jih prebivavci koj s posodami zajemajo. Redó tudi pse posebnega plemena, ki so špiceljnom podobni, in ki jih v sani napregajo. Po letu navadno semtertje letajo in se ne dajo lahko vkrotiti; po zimí gre pa vsak gospodarja iskat, ki jih potem več skupej v kako jamo zapre in dolgo stradati pusti, ker tako, kakor skušnja učí, nar bolji tečejo. Ako jih kdo zjutrej napreže, jim ne da nič jesti, ker tako celi dan radi peljejo. Zvečer se jim tudi malo poklada, sploh le suhe ribje glave. — Obleka Kamčadalcov sploh obstoji iz kož severnih jelenov. Glavo pokrijejo z debelo okroglo kučmo. — Ribe so jim splošen živež. — Te ali koj sirove pojedó, ali pa jih v kako jamo pomečejo, da splesnejo ter jih potem take zavživajo. — Za zinske stanovanja imajo podzemeljske jame, kakor Samojudi, letne pa na 8 do 12 čevljev visocih kolih. Te kočé so od znotraj vse černe, pred kterimi se že v sobo stopivšemu gnjusi, in ktere le berleča luč razsvitljava. Vtaknejo namreč v kak votel kamen zvite cunje, jih polijejo z mastjo morskih psov in zažgejo. Dim od luči, smräd gnjilih rib, ostanki za pse in pa gnoj—to vse se v taki koči nalazi, da se vsakemu že od slišanja gnjusiti mora. —

Kamčadalci so sicer zdaj kerščanske vere, toda veliko še svojiga Boga, Kutka po imenu, čislajo, in ga Stvarnika sveta in za svojiga prvega očeta imajo. Veliko smešnih in nesravnih reči od njega pripovedovati vedo, nič drugači pa tudi z edinim pravim Bogom ne delajo, ker nimajo nič pravega podučjenja. — Mest ni v Kamčatki, ampak same vasi so. Ljudstvo je zelo pijanosti udano. Posebno jim je ljubo žganje, ki ga čez vse čislajo. Za kake 3 glažke bi morebiti Kamčadalec dal 10, 11 ali še več sobolovih kož, ki so vredne več kot 300 gld. Tako delec zamore strast človeka pripeljati!

Tunguzi, enacega rodu s Samojudi, prebivajo med rekama Jenizaj in Lena, so sploh čverste toda srednje postave, urni in imajo majhne (drobne) oči in černe lase. Njih pokrivala so kučme iz serčnih glavín, kterim pa luknje pri ušesih in očeh pusté in koj take pokrivajo. Stanujejo v majhnih bajtah. Merličev ne pokopujejo, ampak mirtva trupla skupaj zvežejo ter jih med drevesa obesijo. Večidel so neverniki, njih veliki malik se imenuje „Boa.“ Le malo kristjanov je med njimi, in še ti mende koj po svojim delajo, kakor je nek Tunguz naredil, ki je s. Miklavžu, ker mu je brata ozdravil, v cerkvi kožuhovno daroval. Tudi so zelo vmazani, in radi žganjčkajo, če le morejo. V več tropov so razdeljeni, pa narmenj enkrat vsak teden svoja ležišča promené. (Konéc sledi.)

Obrazi iz Srbije.

III. S e r b s k i B e l g r a d.

Govoril sem sploh o terdnjavi Bělgradskej. Hočem še nekaj o mestu samem pregovoriti. Mesto Bělgrad se děli na mesto kristjansko-serbsko, na mesto turško, na Posavje in tako imenovani Vračar.

1). Turško mesto se začne pod terdnjavo koj na pravem brěgu Dunaja. Spozna se od ostalega mesta po nerednih ulicah. Prav vesel moraš biti, če zdravih nog skoz nje prideš. Najlepši kinč celega turškega mesta je tako imenovano turška kopel. Ta kopel je sozidana iz krasnega mramora. Od zdolej in od strane se neti, znotraj je topla ali merzla voda, kakor kdo hoče. Kopel je za možke in ženske, vender za vsaki spol v drugih urah. Služabniki so Turki pri možkih, Turkinje pri ženskih. V kopel vsaki priti more, kdor plača. Najprej prideš v prvo jispo, se slečeš in se ogerneš v nekak plajš. Potem se položiš na toplo stěno in na mah se jameš potiti. Sdaj te začnejo Turci s mehko gobo dergati kakor ti je volja. Moreš še v drugo še toplejšo, v tretjo, šterto jispo iti. Turci ti strežejo, kakor hočeš. Dnarje, ure in druge reči moreš zvonaj pustiti, vse je v tej kopeli varno. Podobnih kopel so Turci prej u vsih bogatejših městih imeli. kar tudi to priča, da so nedavno, ko so hotli nja svetlosti Aleksandru Karadjordjeviću poslopje zidati, na take kopeli prišli. Bile so nekaj čevljev pod zemljo, tako da se mora spoznati, koliko prevratov in burij da je Bělgrad že preterpel. Sicer so v turškem mestu še imenitne džamije (mošee) z minareti, na kterih slemenih se polmėsci blisketajo. V cělem Bělgradu je 11 džamij s toliko minareti. Ptujcu se zlo nevarno zdi, tu hoditi, vender se nikomur nič ne pripeti.

2). Kristjansko-serbsko mesto začne se pri pristanu na pravem brěgu Save in je najlepše. Tu je velika cerkev (hram pravoslavni) s pozlaćenim zvonikom, licej, pravdoslovske šole, modroslovnj gimnazij in tergovska šola. Vsi poslanci turški, angleški itd. imajo tu svoja stanovališa. Tu so tudi poslopja kneza vladarja Aleksandra Karadjordjevića, Miloša Obrenovića, Nikolića, Kapita Miši, Resavaca, serbske policie itd. Tu je tudi veliki terg, kjer je prej veliko turško pokopališče bilo. Še zdaj se nekteri grobi spoznajo. Te del mesta je obdan s nekim nasipom, kteri je še ostalek starih ograj. Semtertje na nasipu se vidi pri vratih Carigradskih marsikter top brez stražnika. — Tu je padel ob času vojske in osvobodjenja Srbije hrabri Čarapić, ki je to mesto dolgo obsedal. K mestu se imá še tisti děl za Carigradskimi vratami šteti, kjer imá knez svoj sedež, vojvoda Knićanin svoj grad, in kjer sovět svoje seje derži. Te děl imá široke, ravne ulice.

3). Tretji děl mesta alj Novi Bělgrad, v obće Vračar imenovan je najlepši in v velikem krogu sozidan. Tu je pod ravniteljstvom znanega Čeha g. Zacha knežovska serbska vojaška akademija, kjer se mladi častniki izobražujejo. Tu imá upraviteljstvo svoje uradnije, tu je velika serbska vojaška bolnišnica, vojašnica za serbske pešce in jezdece, tu orožnica in v obće vse vojaške naprave. V Vračaru stanujejo posebno Čehi, kterih se tu čez 300 duš šteje. Posebno izverstno se obnašajo v obdělovanju zemlje in Serbi so jih marljivo posnemati jeli. S tim mestom, ktero smo „česko kolonio“ imenovati slišali, je neposredno združeno:

4). Posavje. Tu so prej same ribarske hišice in bajte stale. Knez Miloš Obrenović je te bajtice požgati dal in prav lepo se je zdaj jelo tu rokodelstvo in tergovstvo razvijati. Tu je tik pristana c. k. generalno avstriansko poslaništvo, opravišitvo parnoladjinega društva, penězoměbnica in c. k. pošta.

Z m e s.

Slovstvene drobtince.

* **N**ovice pišejo: Prijatlam kmetijstva in domačiga slovstva zamoremo veselo novico naznaniti, da izverstno pridni gosp. fajmošter J. Zaločkar so te dni poslali odboru kmetijske družbe že drugi obširni del kmetijskih bukev, ki zapopade »živinorejo.« Tako zna biti, če gosp. fajmoštra ne bo kaj posebniga zadrževalo, da ob novim letu dogotovijo celo delo. Resnično rečemo, da tako važno delo tako dobro in tako naglo doveršiti, je le možu mogoče, ki je navadan žive ljubezni do domovine, v kmetijskih razdelkih popolnoma izveden in v slovenskim pisanji izverstno izurjen.

* Pervi zvezek »Zgodovinskega katekizma«, ki ga je v nemškem jeziku g. Jan. Šmíd sostavil, je v slov. prestavi ravno donatisnjen, in bo v kratkem po vsih slov. mestih na prodaj dobiti. Obseže 19 tiskanih pol. Drugi zvezek, ki ga je tudi že več pol natisnjenega, pride mesca decembra in tretji mesca februarja na svitlo.

* V knjigarni Miloša Popoviča v Belgradu je ravno izšla »Karta knjažestva Srbije« po Jos. Milenkoviču sostavljena. Velja 1 gld. 30 kr.

* Tydženjske novine, ki v Budišinu izhajajo, povedo, da se slavnjanstvo na Lužiškem čedalje lepše razvija. Serbska matica doljno-lužiška je izdala pred kratkim štiri knjige za prosto ljudstvo: 1. »Živne trojenje togo bogego Heinricha.« 2. »Ten weleki glos toga janzela wot hucabnika Lehmana;« 3. »Hulicovanja z togo žyvjenja a casa Fried. Wilhelm III. hucabnica Woraka« in 4. »To serbske tovarištvo.« — Dalej misli oměnjena matica: »Bramborski serbski časnik« spet izdajati, ki je pred nedavnim izhajati jel.

Slavenske drobtince.

* Prejšni vrednik časopisa »Südslavische Zeitung g. Jožef Praus je po višej zapovedi med vojšake uverstjen.

* Prof. Schleicher, ki je nekaj časa po Litevskem popotoval, da bi se popolnoma litvanskega jezika naučil, se je vernul minulega tedna v Prago nazaj. Eden del njegovih preiskovanj je že c. k. akademii navkov podal.

* Mladi serbski spisatelj g. Slavko Petrovič Zlatojevič je do Karlovic za gimnazialnega učitelja poklican.

Sveta še ne bo tako hitro konec.

(Resnična prigodba.)

Sledeča smešnica se je lansko zimo v goratem kraju Koroškega prigodila. Neki kmet, ki se naj modrejših cele fare šteje, pride k faj-

moštru in ga radovedno popraša: „Gospod fajmošter! kaj pa ste unidan pri zadujem kerstu vidili?“ Tepec! mu odgovori fajmošter, kaj družega kot otroka! — Kmet se čudi in meni, da mu fajmošter le noče povedati. Ko mu pa le terdi, da ni družega vidil kot otroka in se mu začne smejati, kmet takole jame pripovedovati: Ne zamerite g. fajmošter! šel sim bil v G . . . po zdravila in tam sim slišal praviti, da ko ste hotli dete kerstiti, se je spreobrnilo v ribo. Vi pa potem niste hotli kerstiti, ste rekli domu nesti in drugi dan priti. Ko dete drugi dan hočete kerstiti, se spreoberne v krokarja. Tudi tega niste hotli kerstiti in ste rekli drugi dan priti. Ko tretji dan dete prineso, se spreoberne v hleb kruha. Vi pa ste rekli: „Ribe in krokarja nisem hotel kerstiti, hleb kruha bom pa kerstil;“ in ko ga kerstite, se spreoberne sopet v lepo dete. — Ko bi bili vi ribo kerstili, bi bil svet v vodi konec vzel; velike povodnji bi ga bile končale. Ko bi bili krokarja kerstili, bi bile kuga in druge bolezni ljudi tako morile, da bi se bile trume krokarjev okoli vlačile in povsod obilno živeža dobile. Ker ste pa hleb kruha kerstili, bodo še dobre leta na svetu in ljudje bodo še marsiktero veselo uro preživeli, preden bo sveta konec! ? —

Narodne prislovice. Berač ima sedem želodcov.—Bogu dušo, hudiču figo. — Bogatinec ima svojega Boga.—Če psa bacneš, zacvili. — Človek se do smerti uči. — Človek nikoli dosti ne zna. — Denar je okrogel. — Kar se pri igri (v šali) dobi, naj se za uh založi. — Kadar se pri burji jasni, vleci kola pod jasli; kadar se pri burji mračí, žiher na polje ferči. — Kdor ne vboga, je brez Boga. — Kdor da iz rok, se derži na jok. — Kjer nič ni, vojska ne more vzeti, — cesar pravico zgubi. — Kje pa gospoda gradove dobi! — Krava, ki veliko veka, ima malo mleka. — Na sredi v sterdeni skledi, na koncu v vmazanem loncu. Norci bob jedó, modri bobovo slamo. — Nož je kovačev pes. — Po glavi se kače bijejo. — Po ljudeh gori, po ljudeh doli (premoženje). — S kamnjem kače bijejo. — Smert vse poravna.

- Narodne zastavice.** 1.) Šilo bodilo, po svetu hodilo, ljudi je motilo, v hišo prišlo, lepo zapelo. Kaj je to? —
 2.) Spredej šilice, zadej škarjice, zgoraj sukence, spodej plateuce. Kaj je to?
 3.) Enkrat je bil oče, ki je vsim sinovom kapice napravil, sam sebi pa ne. Kaj je to?

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili sledeči p. n. gospodi: 558. g. Jak. Kos, šivar v Stetji; 559. g. Ant. Potočnik, šolski vodja v Postojni; 560. g. Jan. Vovk, kapl. v Breznici; 561. g. Jern. Bizjak, fajm. na Jesenicah; 562. g. Ant. Grašič, dekan v Ternovem; 563. g. Jan. Hlebš, kapl. v Ternovem; 564. g. Ant. Lampe, kapl. v Ternovem; 565. g. Andr. Drobnič, zgodnjik v Ternovem; 566. g. Gašp. Konkel, kapl. v starem tergu; 567. g. Maria Saverl, samična v Šmartnu; 568. g. Jan. Volčič, kapl. v Horjulu; 569. g. Milko Kočevar, osmošolec v Celju; 570. g. Mart. Rastečnik, hlapec v Ročici; 571. g. Jož. Zorman, podružnik v Brezovici.